



Braunfels *Grosse Messe*, op. 37
 Simone Scheider (sopran), Gerhild Romberger (alt), Christian Elsner (tenor), Robert Holl (bass); Philharmonischer Chor Berlin, Berliner Singakademie, Guttene fra Staats- und Domchor Berlin; Konzerthausorchester Berlin, dir. Jörg-Peter Weigle
 Capriccio C5267
 (75 minutter) 1 2 3 4 5 6



Braunfels *Don Juan*, op. 34; *Variasjoner over en gammel fransk barnesang*, op. 15
 Philharmonisches Orchester Altenburg-Gera, dir. Markus L. Frank
 Capriccio C5250
 (50 minutter) 1 2 3 4 5 6



Braunfels *Sechs Gesänge*, op. 1;* *Fragmente eines Federspiels*, op. 7; *Sechs Gesänge*, op. 4;* *Neues Federspiel*; *Musik zu Shakespeares 'Was Ihr Wollt'*, op. 11; *Klärchen-Lieder*, op. 29;* *Herbstgefühl*;* *An die Parzen*, op. 27, Nr 1; *Zwei Lieder*, op. 44*
 Marlis Petersen (sopran), Konrad Jarnot (baryton), Erich Schneider (klaver)
 Capriccio C5251
 (73 minutter) 1 2 3 4 5 6

Navnet Walter Braunfels (1882–1954) var forsvunnet ut av musikkhistorien inntil 1996, da hans praktfulle opera *Die Vögel*, utgitt som en del av Deccas herlige «Entartete Musik»-serie, forbløffet alle som hørte den. Hvorfor var ikke denne musikken en del av vårt daglige brød? Braunfels' *Grosse Messe* fra 1923–26 er nok en åpenbaring: det er et av de helt store korverkene. Det tilbringer store deler av sine fem kvarter i en nesten ekstatisk tilstand – som om det steg direkte ut fra avslutningen av 1. akt i Pfitzners opera *Palestrina*, der Palestrina nedtegner musikalsk diktat fra englene, og det kvasi-operatiske språket spiller en viktig rolle i den kontinuerlige umiddelbarheten i musikken.

Etter uroppførelsen i 1927, året etter at den var fullført og etter en håndfull påfølgende fremførelser, forsvant *Grosse Messe*, som *Die Vögel*, inn i nesten hundre års glemsel. Manfred Honeck gjenopplivet den i 2010 (utgitt på Decca); denne konsertante versjonen, fra 2013, er bare dens andre moderne fremførelse. Dette er hverken en liturgisk messe eller et konsertkonsept som Verdis *Requiem*. Heller er det en slags massiv bekjennende åpenbaring, på linje med Beethovens uttalte monumentale intimitet i *Missa Solemnis*. Tittelen peker ikke bare på de enorme styrkene som kreves. Selv om den har øyeblikk av ekte finfølelse, er den også svær i utformingen, ubønnhørlig emosjonell uten å være det minste sentimental, det meste et forsinket klimaks, slik at når utløsningen endelig finner sted – som på slutten av den halvtimes lange Credo (bare den tredje av åtte satser, men det følelsesmessig springende punkt i verket) – gir den en nesten krampelignende frigjøring. Jens Laursons forståelig entusiastiske tekst

i CD-heftet oppsummerer verket, med en nesten engelsk tilbakeholdenhet som «skrekkelig god musikk». Jeg ville strukket det lenger: Dette er et ruvende mesterverk, noe av det største et menneskesinn kan oppnå, og det burde vært like velkjent som *Krig og fred* eller *De tre gratier*. Fremførelsen er genuint intens, skjønt du må skru opp volumknotten for å få til den fulle fysiske slagkraften som musikken krever.

Grosse Messe er den tredje i en nyere kanonade av Braunfels-innspillinger fra Capriccio. På en av dem er to sett med orkestervariasjoner satt sammen – den halvtimes lange *Don Juan*, op. 34 (1924), bygget over elementer av *Don Giovanni*, og den kvarter lange *Variasjoner over en gammel fransk barnebok*, op. 15 (1909), som viser påvirkningen fra Bruckner – begge overbelaster materialet, skjønt de byr på mange glade høydepunkter mens de gjør det. En annen CD presenterer musikk av samme opphøyde kvalitet som *Grosse Messe*, men i den andre enden av skalaen: et program med 41 sanger, hver av dem er et smykke, enkelte er lette og bekymringsløse, andre synes å trenge inn i meningen med livet. Braunfels tonespråk her ligger nær Korngolds, hvis komplette sanger Capriccio utga i fjor på et herlig dobbelt CD-sett (C5252), også den med den fremragende barytonen som er med her, Konrad Jarnot (jeg anbefaler den med største begeistring). Det er lett å høre at Humperdinck og Reger har hatt innflytelse på Braunfels' sanger. Jarnot får følge av den like klangskjønne Marlis Petersen, mens Erich Schneider byr på følsomt tangentspill.

Alle tre utgivelser bygger på innspillinger av Deutschlandradio Kultur. Med to av dem har Capriccio funnet det pureste gull.



Mendelssohn
 Orgelsonater nr. 1–6; *Ni stykker*
 Anders Eidsten Dahl (orgel)
 Lawo Classics LWC1108 (to CDer: 70 og 36 minutter) 1 2 3 4 5 6

Det er lett å undervurdere Mendelssohns orgelsonater når man tenker på de enorme klangbølgene som senere romantiske komponister skulle forløse fra instrumentet – symfoniene og fantasiene til Widor, Vierne, Reger som spikrer deg til kirkebenken. Anders Eidsten Dahl minner oss om at Mendelssohnsonatene selv hadde den virkningen i sin samtid: den rene kraften i denne

musikken stiger frem som frisk og ny her. Orgelet i Sofienberg kirke er det perfekte instrumentet for denne oppgaven, det spisser musikkens fokus (skjønt CD-heftet ikke forteller noe om når det er bygget). Den andre CDen gjør oss den nyttige tjenesten å samle sammen de ni satsene som ikke fant plass i egne sonater.